

שולחן ערוך	נוכחי אור	משנה ה"ג	ליקוטי הלכות ה"א	ליקוטי מוה"ר"ב	יום להודש	יום
ש"ב/ג: ב-א	תמה תמו	חזרה	קא	נ	ט"ו	שבת
ש"ג: ב-ג	תמו תמה	קיד	קב	כו	ט"ז	א
ש"ד: ד-ד	תמו תג	קיד:	קג	כז	י"ז	ב
ש"ה: ו-ו	תמו תנב	קטו	קד	כח	י"ח	ג
ש"ו: ז-ז	תמו תנד	קטו:	קה	כט	י"ט	ד
ש"ז: ח-ח	תמו תנו	קטז	קו	ל	כ'	ה
ש"ח: ט-ט	תמו תנח	חזרה	קז	כ"א	כ"א	ו

בקרני אור

יו"ל ע"י קהילת חסידי ברסלב
בגשיאות הגה"צ רבי יעקב מאיר שכטער שליט"א

467 | פרשת אמור | ט"ז אייר תשפ"ז

דבר המערכת

הם לא סתם מפחדים משמחת הרשב"י, כח הרע יודע שמפלתו תלויה במה שבני ישראל מתקשרים ודבקים ומתקרבים לצדיק האמיתי, ובפרט ליחיד הדורות שרשי נשמות ישראל כרשב"י הקדוש.

רבי נתן (בלקוטי הלכות, ברכות השחר ה"ג) מגלה: "בזה תלוי כל קדושת איש הישראלי, כי כל ישראל כלולים במשה שהוא בחינת הצדיק האמת שבכל דור שהוא כלול מגשמות ישראל, ועל ידי זה כל כחו להתגבר לצאת בכל פעם מרע לטוב, ועל כן באמת כל עיקר קדושת איש הישראלי הוא על ידי התקרבות לצדיקי אמת שכלול מכל ישראל ועומד להעלות הנפשות מרע לטוב משמד לרצון, כי בודאי האדם בעצמו אין בו כח לזה, כי זה ידוע שכל אדם הוא בסכנה גדולה בכל עת, ועיקר העזר והסיוע דלעלא הוא על ידי הצדיק האמת שהוא בחינת צדיק מושל ביראת אלקים".

השמחה בל"ג בעומר ובפרט על מקום מנוחתו הקדושה היא אחת מעיקרי ההתקשרויות לצדיק קדוש זה, וכמו שראבר"ג מרחיב (בכוכבי אור, ש"ס ל"ו) ש"השמחה בהילולא דרשב"י, אם כי היא כבר מקובלת ונודעה מהאריז"ל ושאר גדולים שהוא דבר גדול מאד" אולם מדברי רבינו הקדוש יוצא טעם נוסף ועיקרי ההכרחיות שמחה קדושה זו, לפי שכל אחד צריך לעלות ולהתעלות לקדושת רשב"י וכל אחד הרי יודע את כל מה שעובר עליו בהיפך הגמור, על כן מוכרחים לקיים את מצות 'ובו תדבק' שהיא ההתקשרות לצדיק הנעשית על ידי האהבה והשמחה בו "וכפי ההתקשרות בו שזוכה כל אחד, כן יזכה למה שיזכה [רשב"י]" [נורא ונשגב].

לא פלא שהם נלחמים בכל כוחם נגד קדושה זו בכל התואנות והאמטלאות שבדיהם, ו'מאוייבי תכונתנו', ככל שמחמתם מתעצמת, כן עלינו להבין את ההכרחיות לקיום שמחה זו בכל כוחנו. אין כוחנו אלא בפה בתפילה ותחנונים ובמסירות נפש. וכדאי הוא רבי שמעון לסמוך עליו בשעת הדחק, להאציל מהודו עלינו לזכות להכלל בקדושתו ולהפיל כל כח הרע בכלליות ובפרטיות ולהאיר פני תבל מהרה.

העורכים

מְלַחֶמֶת אִישׁ דָּת הַשְּׂעֵרָה

שעורים, כלומר, לעשות כלי וצמצום לאותם מחשבות ושערות, ולא לתת להם לתפוס את המח, ועלינו לספור כל יום לשם כך, כלומר, להכין עצמנו כל יום מתחילתו ועד סופו שכולו יכנס בתוך צמצום זה ולשמור היטב על המח שלא ייצא לחוץ ח"ו.

עצה קדושה ונוראה זו על אף היותה פשוטה כל כך לכאורה, צריכה רחמים שהאדם יקבל אותה כפשוטה, וכפי שרבי נתן מבאר שם שמחמת שהמח רץ מאד מחשבה אחר מחשבה, "מחמת זה טועים הרבה כאלו אין המחשבה בידם", עד כדי כך שהאדם כבר חש עצמו כאנוס במחשבות אלו ו'מלבין הרשעות כל כך כאילו כבר נקבע בזה כאילו אין שום דרך להימלט משם, כאשר נדמה חייו לבני הנעורים שאי אפשר להם לעמוד כנגד המחשבות רעות והרהורים רעים, אבל באמת לא כן הוא, כי המחשבה ביד האדם תמיד, ובחוט השערה יכול להנצל בשב ואל תעשה מכל מיני מחשבות רעות והרהורים על ידי שיטה דעתו למחשבה כשרה".

על זה עצמו נועדה קדושת מצות ספירת העומר "שהוא לטהר המחשבה שבמח ולהמשיך על עצמו קדושת הדעת, כי צריכים להביא עומר שעורים דייקא שהוא מאכל בהמה, שהוא בחינת כח המדמה שמשם כל הביבלולים וכל ההרהורים וכל הדמיונות, ועל ידי מצות עומר שעורים מבררים המדמה ונמשך על האדם קדושה שיוכל להתחזק עצמו כנגד כל ההרהורים והדמיונות הבאים מכח המדמה".

ביום ל"ג בעומר כאשר הולכת ונשלמת מצוה קדושה זו, אנו מקבלים את כח הרשב"י "הצדיק האמת הזקן שבקדושה שדעתו מיושבת תמיד ואינו צריך עוד שום מלחמה עם המחשבות ומשם צריך כל אחד להמשיך על עצמו קדושת המחשבה לעמוד כנגד כל המחשבות רעות בשב ואל תעשה", רשב"י גילה את שורש ה"ג מדות של רחמים הנקראים 'תליסר תקונא דיקנא' שערות קדושות שכולם רחמים וחסד "והם כופים ומכניעים כל הדינים הנאחזים בשארי השערות" בכחו נשפע בעולם היכולת להאמין בעצה עצומה זו ולקיימה, "לגרש ולבער כל המחשבות רעות הנאחזים בהשערות להכניעם ולבטלם ולהכריח המח שישבו למחשבות כשרות וטהורות על ידי כח השערות הקדושות של הדיקנא קדישא שמשם כח כל העוצות האמיתיות והתמימות לעמוד כנגדם בשב ואל תעשה" (ס"ט).

בפרשתנו אנו לומדים על מצות ספירת העומר, והיא כאמור עיקר ההכנה לקבלת התורה, ועל כך צריכה להיות עיקר צעקתנו ותפילתנו, ובפרט ביום נשגב זה, שנזכה לטהר ולקדש מחשבתנו היטב על ידי עצה קדושה זו, כי 'כרום זולות', כגדולה ורוממותה של עצה עיקרית זו כן זילותה בעיני האדם הנבער מדעת.

וכך כותב רבי נתן (בעלים לתרופה, ויחי תקצ"ג) לבנו, הבוכה לפניו על סירדת המחשבות זרות: "למען השם חזק ואמץ, וברח בכל עת

המשך בעמוד ד'

גם הוא מייחל ליום הגדול והמסוגל כל כך, ל"ג בעומר, בו מאיר אורו וכחו של צדיק יסוד עולם היכול לפטור העולם, שימליץ טוב בעדו להוושע בכל מה שהוא צריך להוושע.

הוא מקווה לשפוך לבו היטב ביום הזה, יש לו צרות רבות ורעות, ברוחניות ובגשמיות, סודי הלימוד שהציב לעצמו ושלדאבון לב לא מצליח לעמוד בהם, התאוות והמידות הרעות שנכשל בהם, התפילות הקרירות והיבשות, וה'עצות' הקדושות של חצות והתבודדות שלא עולה בידו לקיים, לצד שלום הבית המעורער, חינוך הילדים שמסב לו מרורות, הפרנסה הדחוקה כל כך, ועוד ועוד.

אבל את העיקר הוא שכח...

בקטנות דעתנו אנו מנהלים מלחמה ועוסקים רק ביצר הגלוי, בחלק המעשי בתורה ובמצות שלא עולה בידנו לקיים או שח"ו נכשלים בו, אולם לאמיתו של דבר, הנקודה הפנימית והעיקרית היא קדושת המחשבה, וכך מלמדנו רבי נתן (בלקוטי הלכות, שבעות ה"א) "כי עיקר מתן תורה תלוי בשמירת הברית, כמו שכתוב [בפרשת יתרו, בדברי ההכנה לפני מתן תורה שה' יתברך שלח למשה לומר לישראל] "ועתה אם שמוע תשמעו בקולי ושמרתם את בריתי", כי על ידי שמירת הברית בחר בנו מכל עם ורוממנו מכל לשון בשעת מתן תורה".

כל הכח לקיום התורה ולקבלת אמיתת התורה בדעת דקדושה תלוי בשמירת הקדושה, וקדושה זו תלויה בטהרת המחשבה, וכדבריו הבודעים של רבי נתן (בלקוטי הלכות, תפלין ו-לה): "שזה עיקר קדושת ימי הספירה שהוא הכנה לקבלת התורה, לשמור מחשבתו אז ביותר מאד מאד, כי קדושת המחשבה היא עיקר הקדושה ועיקר ההכנה לקבלת התורה שתלויה בתיקון הברית שתלויה במחשבה".

רבי נתן מבאר שם, שבמצות ספירת העומר נרמזת העצה העמוקה לשמירת המחשבה בקדושה, אותה גילה רבינו הקדוש, שמכיון שהמח לא יכול להכיל יותר ממחשבה אחת על כן בקל אפשר לשמור על המחשבה, להסיח דעתו למחשבה אחרת, ואף שהמחשבה הרעה נשכח ח"ו ומנסה להיכנס, יש שוב ושוב להסיח את הדעת בנחת ובשלווה ולעבור למחשבה של קדושה או סתם מחשבה נקייה.

ומוסיף: "כי צריך לזכר היטב היטב ולידע שהמחשבה ביד האדם להטותה כרצונו ואל כל אשר יחפץ יטה אותה, ואפילו אם כבר הורגלה מחשבתו לצאת לחוץ הרבה, אף על פי כן בידו להטותה בכל פעם לדרך הישר, כי אי אפשר שיהיו שני מחשבות יחד בשום אופן, ועל כן אם יחשוב מחשבה אחרת לטוב בהכרח שתדחה מחשבתו החיצונית".

המחשבות הדמיוניות שאינן קדושות חלילה, נקראים 'שערות' שהם כידוע מותרים המח, והתורה ציוותה עלינו להניף 'עומר

פניני אור

אמרות נהרות מרביה"ק ותלמידיו

שָׁמַע פֶּעַם אֶחָד אֶת רַבִּי יוֹנָה לְבַל ז'ל עוֹמֵד מְשַׁךְ זְמוֹן רַב בְּמִירוֹן בְּצִיּוֹן הַרְשִׁיב" בּוֹכָה וְצוֹעֵק פֶּעַם אַחֵר פֶּעַם מַעֲמֵק לָבוֹ: "רַבּוֹנוּ שֶׁל עוֹלָם! מַה יְהִיָּה עִם הַיָּמִים וְהַשָּׁנִים שְׁלֵי שְׁעוֹבְרִים וְחוֹלְפִים בַּחֲשָׁף?! - "וְנֹאס וְנֹעַט זֵינּוּ מִיֵּט מִיֵּנֵע טַעַג אוֹן יֶאֱרֹן וְנֹאס גִּייעֵן אַרִיבְעֵר אִין דְּעַר פִּינְצֵטְעֵרנִישׁ?!". הִדְרוּ הַדְּבָרִים לִלְבוֹ שֶׁל זֶה הַשּׁוֹמֵעַ כְּל-כָּף, עַד שֶׁמָּאֵז שָׁנָה אֶת דְּרָךְ חַיִּין, כְּשֶׁאֵלוּ הַדְּבָרִים מְצַלְצְלִים בְּאָזְנֵינוּ, וּמְהַיִּים לֹו כְּאֲבוֹקָה בַּחֲשָׁף הַסּוֹבֵב אוֹתוֹ.

(שיח שרפי קודש)

תגובות והערות
3323796@gmail.com
ניתן לקבל את הגיליון באימייל מידי שביע

הדל"ג 6:44 • ניץ ההמה 5:48 • מוזק"ש 8:24
צאת השבת 7:59 • צאה"ש לר"ת 8:37

וַיֵּאֱמִינוּ בֵּה' וּבַמִּשָּׁה עֲבָדוּ! (ג)

רבותינו ז"ל וחידותם, להבין עמהם תורת ה' צבאות, ודברי הנבואות, **מכל מקום אי אפשר להם להשתלם בידיעת עיקרי האמונה על מתכונתם, מאחר שהם נעדרים מהשכלת סתרי התורה** וסודות מאמרי רבותינו ז"ל ספיר גזרתם" (שם, הקדמה).

ולכן כל הרוצה שלא לפגום אמונתו, צריך הוא ללמוד חכמת הקבלה, כי על ידה יבין סוד ההנהגה, וענין האברים, והמידות ותואריהם הכתובים בתורה, איך יתייחסו באלו-ה" (שם, ויכח ראשון, אות לה).

כך שחובת לימוד תורת הקבלה (למי שראוי אליה, ואכמ"ל) היא חלק מחובת קיום מצות "אנכי ה' אלקיך"..." וכלשון הרה"ק מקאמארגא: **"מצות עשה לייחד שמו הגדול**, לידע שהוא אחד יחיד ומיוחד, והוא מצוה הנוהג בכל רגע, ותלויה במחשבה ובכל, ובכלל זה לעסוק בדברי הזוהר ובכתבי מרן [האר"י] המדברים בשרש יחודו אמיתי" (שולחן הטהור, זר זהב ג, א). וכן כתב בספרו 'נתיב מצוותיך': **"דע שכל ספר הזוהר וחיוב לימודו, וחיוב לימוד של כתבי מרן האר"י, הכל מצות עשה 'לדבקה בו' ולידע שיש אלו-ה מצוי בידיעה קדושה בפרט, וביחודים ואהבה ויראה ואחדות"** (נתיב מצוותיך, נתיב היחוד, שביל ב, אות א).

שכן: **"כל ספר הזוהר וכתבי האר"י, הוא מפתח לקיים מצות ידיעות אלהות באמונה**, על אמיתות ודרך היחוד הנורא" (נתיב מצוותיך, נתיב היחוד, שביל ד, אות א). **"כי היא יסודי התורה ועיקרי האמונה**, ועליה תיסוב צירי דלתות התורה והעבודה" (סוד מרע ועשה טוב' להרה"ק מזידיטשוב, הקדמה ודרך לעץ החיים).

כשעל ידם מתגלית חכמת הנסתר, חכמת הקבלה, אשר כל עניינה הוא לגלות את האמונה הקדושה בעולם. וכפי שסודות הקבלה מכונים תדיר בזוהר הקדוש בשם ותואר: **"רזא דמיהמונתא"** - סוד האמונה!

ואכן, אחד מגדולי המקובלים הקדמונים רבי יצחק דמן עכו (תלמיד חבר ובעל סודו של הרמב"ן) מכנה את חכמת הקבלה בכללותה **"חכמת האמונה"**. וזה לשונו: **"שיש לנו לרדוף בכל לב ובכל נפש ובכל מאד אחרי 'חכמת האמונה' היא 'חכמת דרך הקבלה' שהיא דרך האמת"** (מאירת עיניים לר"י דמן עכו, פרשת ראה).

שכן, חכמת הקבלה היא זו שגילתה את עומק סוד הייחוד, כיצד אור האין סוף מחיה את כל הבריאה כולה מראש ועד סוף, **"מן ראשית נקודת הבריאה, שהוא תחילת האצילות, עד תכלית נקודת המרכז של עולם העשייה הגשמי שהאדם עומד עליו"**.

כך שעל ידה ניתן לקיים בשלימות את מצות האמונה, וכלשון בעל 'שומר אמונים הקדמון': **"הנה הדיבור ראשון של עשרת הדברות הוא אנכי ה' אלקיך אשר הוצאתיך מארץ מצרים" ... אין ספק שהמקובלים מקיימים מצוה זו בשלימות יותר מכל אדם ... אמנם העוסק בפשט לבד לא ישלים מצוה זו על מתכונתה**, שהרי אין לו ידיעה בדברים הללו כלל, ואי אפשר לו לקיים מצות האמת האלהות כראוי" (שומר אמונים הקדמון, ויכוח ראשון, אות לא).

"ואף אותם החכמים המיישרים אורחותם, השואבים מימי

בסדרת המאמרים האחרונה אנו עוסקים בענין המשכת וגילוי אור האמונה הקדושה בעולם על ידי הצדיקים שבכל דור, כשבמאמר האחרון סקרנו את גילוי האמונה על ידי האבות הקדושים, כשלאחר מכן עלינו לבאר את גילוי האמונה ע"י משה רבינו ביציאת מצרים וקריעת ים סוף ובמעמד הר סיני.

אך לכבוד הילולת התנא האלוקי רבי שמעון בר יוחאי זיע"א, נדלג על הסדר, ונדבר על אודות גילוי תורת הנסתר על ידי הרשב"י, ולאחריו האר"י הקדוש, ונראה עד כמה גילוי תורת הקבלה הזאת נצרכת ומוכרחת לאמונתנו הקדושה בה'.

ובכן:

כ-1,450 שנה לאחר הגילוי הגדול של "מעמד הר סיני", בתקופה המרה והחשוכה של חורבן בית שני, חזרה ובאה נפשו ורוחו של רביא מהימנא, והתגלתה בנשמת הרשב"י, כשהוא מגלה את פנימיות התורה.

"ודייקא בתוקף ועוצם אלה החבלים [כי חורבן בית שני חמיר לן], חזר ובא נפשו ורוחו [של משה רבינו] **בבוצינא קדישא רבי שמעון בן יוחאי, דרעיא מהימנא נהיר ביה**, כמבואר בזוהר הקדוש פרשת פנחס דף רנ"ו עמוד א'. **וגילה לנו תורה שבנסתר, אור הגנוז שאין העולם כדאי להשתמש בו**. ונגנז ונסתר גם אחר כך כמה מאות שנים, עד שבחמלת ה' **חזר ונתגלה, וגם הופיע והאיר עלינו בזריחת אור השני, האר"י זצוק"ל"** (ביאור הליקוטאים, תורה עא תניינא, אות לא).

אֲשֶׁרֵינוּ מֵה טוֹב חֵלְקֵנוּ בְּהִלּוּלָא דְבַר יוֹחֵאִי!

השמש, ואז נאמר מאמר זה דקוב"ה חפץ ביקרא דצדיקייא.

שם מובאת גם ראייה לכך שהקב"ה אף מקפיד בכבודם של הצדיקים, שירבעם בן נבט כשעבד עבודה זרה והקריב להם קרבנות, לא עשה לו ה' מאומה, ואילו כאשר הושיט ידו לפגוע בעידו הנביא בעת ששרתה עליו רוח נבואה, תיכף ומיד יבשה ידו, כדי שלא יפגע בצדיק, עד כדי כך הגיעה הקפדתו של הקב"ה בכבודם וביקרים של הצדיקים.

ובזוהר (ח"ג י"ט) מובא שכן אמרו על רבי שמעון עצמו: **"זכאה אנת רבי שמעון, דמארך בעי ביקרך"** אשריך ר"ש שהבורא ית' חפץ ביקרך!

רבי שמעון! רבי שמעון! רבי שמעון!

ביום ל"ג בעומר מתגברת בוודאי נקודת הארה של רבי שמעון בכל אחד ואחד, מגדול ועד קטן, ובפרט למי שזוכה להשתתף בהילולא שלו. ובוודאי שיש בדבר דרגות לאין שיעור, והדרגה הנמוכה היא, שגם מי שנוסע לשם לטיול בעלמא - קיימת גם אצלו נקודה זאת בהעלם.

וסיפר לי החסיד העובד ה' רבי הערש לייב ליפל זצ"ל, שפעם אחת כשעמד בל"ג בעומר ליד הציון של רבי שמעון, הגיע לשם יהודי מעדות המזרח שומר תורה ומצוות, מעוטר בזקן ופאות, השתטח על הציון לידו, והתחיל מצעק ובוכה, ולזעוק בכל כוחו אך זאת: רבי שמעון! רבי שמעון!...

הוא חזר על קריאה זו עשרות ומאות פעמים בבכיה עצומה ובהשתוקקות נוראה זמן רב במשך כמה שעות, ולא ביקש שום בקשה או תפילה, רק צעק: רבי שמעון, רבי שמעון! לשומעים היה נראה בעליל שיהודי זה לא הגיע לפעול עבור עצמו איזו ישועה, רק הגיע לכבודו של רבי שמעון.

רבי הירש לייב היה חוזר על סיפור זה פעמים רבות, ותמיד היה מתלהב מחדש בספרו זאת. והנה אור זה מאיר בכל אחד ואחד, כל אחד כפום שיעורא דיליה. והיא דוגמא מוחשית של גילוי של אמונת צדיקים. וע"פ רבינו הק' שכה הרבה לדבר ממעלת ההתקשרות לצדיקים מתבאר, שהעיקר בהתקשרות היא האהבה לצדיק, וכל כמה שהאדם אוהב יותר את הצדיק על ידי כך נכלל בו וזוכה להארה ממנו ולהתקרב להשי"ת יותר.

מופת פלא...

גילוי נורא הוד, אשר ללא כל ספק הוא בבחינת מופת גלוי, נגלה לעינינו מדי שנה בשנה; כשמגיע יומא דהילולא רבה של הרשב"י, שכל העולם כולו זע, כולם מתאמצים לעלות ולהיראות לציונו הקדוש, ממזרח וממערב מצפון ומזר, ומי לשער את ההתעוררות והדבקות הטהורה המרגישים באתרא קדישא, במערת הציון הקדוש באותו יום.

הבה נתבונן: כמה מבין כל העולים יודעים את סוד הדבר ומעלת העליה לציון?! יש שיודעים ומכירים מעט מה שנאמר על גדולת התנא האלקי הרשב"י ולמה שבשר ודם יכול להגיע, ויש שנוסעים בגלל הגעגועים להתעוררות המתנוצצת שם בגדולת הרשב"י, אבל יש גם מי שאינו יודע כלל מה נעשה שם, אע"פ"כ הוא מתאמץ, טורח ונוסע. גם אותם שאינם נוסעים, עורכים הדלקה במקומם ורוקדים ושומחים בהתעוררות מיוחדת כידוע לכל, וזה ענין מקודש התופס את כל העולם כולו.

"איש לפי מהללו"

ויש לרמז זאת ע"פ הפסוק "ואיש לפי מהללו" - שלא לחינם נקראת שמחת העליה לציון הרשב"י שמחה של 'הילולא דרשב"י' (שבפסוק הוא לשון שמחה גדולה כמו שמחת נישואין הנקרא הילולא) כי יש כאן רמז ש'הילולא' הוא מלשון הילול, שעושים הילול ושבח להרשב"י ושומחים בשבחו ובגדולתו, והוא סימן טוב ויאה לכל אחד ואחד השמח בהילולו של הצדיק כנ"ל. מה גם שכבר אמר הרשב"י בזה"ק "קוב"ה בעי ביקרא דצדיקייא" - הקב"ה חפץ בכבוד ויקר של הצדיקים, והוא כבודו של מקום, כביאור רבינו (ליקוטי מוהר"י, ד) על הפסוק "זאת יראי ה' יכבד" שזהו עליית כבוד ה' לשרשו.

"זכאה אנת רבי שמעון, דמארך בעי ביקרך"

אימרה זה, שהקב"ה חפץ ביקרא דצדיקייא, אמר הרשב"י סמוך להסתלקותו. שהגילוי באותה שעה היה גדול ונעלה אף יותר גדול מהגילוי הנורא שהיה בעת האידרא, שבאידרא היתה להם מסירות נפש עצומה (כמובא שכמה מהחבראי הקדושה נסתלקו אז ואתקטרו בחד קטירא), ובאידרא הראשונה הגיע השי"ת עם פמליא של מעלה המלאכים. ואילו אז בעת ההסתלקות הנוראה, הגיע הקב"ה עם הצדיקים (שמעלתם למעלה גדולה מהמלאכים כידוע), וכל אחד האיר זורח כאור

בסיס לאיסור ולהיתר

בסיס לאיסור

השבוע למדנו בשולחן ערוך (סימן שט ס"ד) שהמניח מוקצה על דבר היתר בכניסת השבת, היתר נעשה בסיס למוקצה, וחל על הבסיס דין מוקצה כמו על המוקצה עצמו. והטעם, שכאשר מניח בכונה איסור על גבי היתר, מגלה דעת שמייחד את היתר בשבת בשביל להחזיק את האיסור, וכיון שאסור לטלטל היתר אגב איסור, נמצא שההיתר כבר אינו ראוי לשימוש הרגיל בשבת כמות שהיא, והרי היא מוקצה ככל דבר שאינו ראוי לשימוש.

ומטעם זה אסור להניח בשבת כלי היתר תחת נר בשביל שיפול לתוכו, שבזה מבטל את הכלי משימושו הרגיל, ואסור משום 'מבטל כלי מהיכנו', שנראה כסותר את הכלי (עי' סי' רסה ס"ג בב"ה).

בסיס לאיסור ולהיתר

והנה נפסק בשולחן ערוך (שם ס"ג ס"י שי"ח ס"י) שח משנ"ב סק"ה) שאם יש דבר היתר על הבסיס בנוסף לאיסור, נעשה הבסיס מוקצה לאיסור ולהיתר, ואם ההיתר יותר חשוב מן האיסור לא חל שם מוקצה על הבסיס, ואם רוצה לטלטל הבסיס יכול לנער את האיסור ממנו ולטלטלו כמה שירצה, ואם יש חשש שיגרם הפסד עם הניעור מותר לטלטלם ביחד כמות שהיא לצורך דבר המותר.

והטעם לזה; שכאשר היתר יותר שוה מן האיסור אי אפשר לומר שייחד והקצה את הבסיס לאיסור, שהרי הוא רוצה וצריך את היתר על הבסיס יותר מן האיסור, ולכן מסתבר שיותר הוקצה את הבסיס בשביל ההיתר מאשר האיסור.

ההיתר יותר חשוב מן האיסור

ולכן צריך שיהא היתר יותר חשוב מן האיסור כדי שלא יהא דין מוקצה על הבסיס, ואם שניהם שוים בחשיבותם כן חל שם מוקצה על הבסיס, שאז לא ניתן לומר שהוקצה את הבסיס יותר בשביל ההיתר, אלא כיון שהנתי עליו את האיסור מן הסתם מקצה את עצמו מן הבסיס כמו מן האיסור עצמו (משנ"ב ס"י שט סק"ט וש"ק לג).

אין הבסיס מן המניין

ומטעם זה אין משערים את חשיבות ההיתר מול האיסור רק בין שני החפצים שמונחים על הבסיס, ואין הבסיס מן המניין. וגם אם יהיה הבסיס בעל ערך יקר מאוד והניח עליו מוקצה שאינו יקר כל כך אין זה מועיל, שהבסיס היא לעולם טפל כלפי הדבר שמונח עליו, ורק אם בין החפצים המונחים על הבסיס יש יותר חשיבות להיתר אז אין המוקצה בסיס (כן מוכח שם ובסי' שי"ק לא).

שידה עם מגירות

יותר מזה, שגם שידה [=ארונית קטנה] שיש לו כמה מגירות, ויש חפצי היתר במגירות התחתונים שמונחים שם חפצי היתר, ועל גבי השידה מונח חפץ איסור, אסור להזיז את השידה, ואין מועיל מה שיש חפצי היתר בתוך המגירות, שהחלק העליון של השידה יש לו שימוש בפני עצמו ונעשה בסיס אך ורק למוקצה המונח עליו (יעו' בב"ה"ל סי' שט ס"ד ד"ה ואם הניח).

החשיבות נמדד לפי הצורך

על פי הדברים כתב בשולחן ערוך הרב (סי' רעז ס"ו) שאין משערים את חשיבות ההיתר כלפי האיסור לפי ערך ממזני או לפי שוויות, רק לפי הצורך של שבת. שעיקר הטעם לבסיס היא משום שהבעלים מקצה דעתו בשבת מן הבסיס ומייחדו בשביל המוקצה שמונח עליו, ואם יש לו צורך בשבת יותר להיתר לא יקצה דעתו מן הבסיס בשביל האיסור שאינו צריך לו כל כך כמו ההיתר. - ולכן מגירה המשמש גם לדברי מוקצה וגם לחפצי היתר, אם זקוק לחפצי היתר בשבת, ובשאר דברי מוקצה אין לו צורך בהם בשבת, אין המגירה מוקצה.

וכתב המשנה ברורה (סי' רעז סק"ח) שמזה היה נובע המנהג בזמנם שהנשים היו מניחים חלות על השולחן קודם הדלקת הנרות, כדי שיהא מותר לטלטל את השולחן בשבת, דכיון שהלחם הוא דבר הצריך לשבת יותר מהנרות המונחים על השולחן, דסעודת פת קודמת לנר (מבואר בסי' רסג סק"ט), לא נעשה בסיס לאיסור.

כך מובא גם בארוחת רבינו (ח"א עמ' שפג) בשם החזון איש שחפץ שצריך להשתמשו בשבת עדיף בחשיבותו יותר משוויו הכספי של האיסור. גם בשו"ת אגרות משה (ח"ה ס"ו כב אות ז) כתב על פי זה שמי שיש לו משקפיים ומעות על גבי הבסיס, כיון שהוא צריך למשקפיים מיד הוא ליה משקפיים כדבר חשוב לגבי מעות, ולא משנה כמה אלפי דולר מונחים על הבסיס. וכן העלה בשו"ת שבט הלוי (ח"ח ס"ב) בדחיבות נמדד בצורך, מה שהוא חשוב ונצרך אצלו עכשיו, וגם אם הפמותות הם מוקצים מחמת חסרון כיס ויקרים מאוד, בטלים כלפי החלות שנמצאים על השולחן.

יש לו חפצי היתר נוספים

אכן זהו רק כשבאמת נצרך לחפצי היתר שעל הבסיס יותר מן האיסור, כבנדון הנ"ל, שמניח חלות על השולחן שיאכל בשעת הסעודה, אבל אם מניח סתם לחם שאין דעתו לאכול בשבת אינו מועיל, וכל שכן שאין מועיל להניח סתם ספר שאינו מעוניין ללמוד בו בשבת.

ויותר מזה כתב בשו"ת אגרות משה (שם) שמי שיש לו שני משקפיים, ומשקפיים אחד מונח במגירה שמונחים שם עוד חפצי איסור, אין המשקפיים גובר בחשיבותו על האיסור אם האיסור הוא בעל ערך כספי גבוה יותר מהמשקפיים, מכיון שיכול להשתמש במשקפיים השני, ונעשה המגירה בסיס לאיסור (וכ"מ בגליון ירק"א על מג"א סי' רעט סק"ה ובא"א סי' רעז ס"ג).

יש לו בסיס נוסף

וראיתי בפסקי תשובות (סי' רעז אות י) שהחמיר מטעם זה שאין מועיל להניח חלות או שאר אכלים על שולחן קטן המיועד לנרות בלבד, אם הפמותות והנרות חשובים יותר, מאחר שאין השולחן מיועד לאכילה ויש לו שולחן אחר לאכול עליו. וכעין זה ראיתי בשולחן שלמה (סי' שי אות כה יע"ש) שיש לשקול תמיד אם היה מקרה שהיה צריך בעל כרחו לוותר על אחד מהם, שהיה צריך להניח אחד מהם במקום אחר, מה היה בוחר להשאיר על

מתי לערוך ההלאקה

ובספר אגרות שפירין (סי' רחז) מובא מכתב מהרה"ק בעל המנחת אלעזר ממוקאטש ז"ע בזה הלשון; שמעתי על קדוש אחד שקרע את הציצית מד' כנפות שלבשו לילד פחות מג' שנים, כי המה בבחינת ערלים בלי מצות. אבל אינו בדקדוק מהג' שנים או פחות מג' ללבד דמי, כי בצפת ובמירון עושים התגלחות ב"ג בעומר, ובודאי כל אלו הנערים לא נולדו בדיוק ב"ג בעומר רק הוא בערך. וכן כתב בשו"ת שבט הלוי (ח"ח ס"ו ה) דגם דין ערלה לפעמים אינו ג' שנים שלימות, אלא שהיה מנהג ידוע כזה לחכות ג' שנים שלימות, ולכן אין להקפיד אם מקדימים כמה ימים בודדים.

ואא"ז ז"ל בעל הקנה בושם אמר שמקובל שזה סכנה לגלח קודם ג' שנים, ולא היה מגלח את בניו שנולדו בחודשי הקיץ המאוחרים עד ל"ג בעומר בשנה הבאה. וכן מובא שמיעה כזה בשם החזון איש שזה מזיק לזכרון. וסמך לזה מצינו בהלכות חול המועד (משנ"ב ס"י תקלא סק"ו) שמי שהוא חולה התספורת גורם להכביד החולי, ומטעם זה נהגו רבים שאין יולדת מגלח תוך שלושים יום.

אכן יש שהורו כן להקדים את התגלחת אפילו בחצי שנה קודם בשביל ל"ג בעומר, וכן מובא בספר הילולא דרשב"י (דף צח) שכן קיבל מהזקנים, ויש להתחשב בזה גם בגידול הילד עד כמה הוא כבר מוכן לחינוך. ובשו"ת מנחת יצחק (ליקו"ת סי' קו) נשאל בכגון דא מה לעשות, והשיב שהעיקר שיהיה בשעה טובה ומצלחת.

מקור המנהג לעשות תגלחת בג' שנים מבוסס על פסק הרמ"א בהלכות תלמוד תורה (י"ד סי' רמה ס"ח) בן ג' שנים לאותיות, וסמכוהו על הפסוק 'שלוש שנים יהיה לכם ערלים', שאין מתחילים לחנך את הקטן קודם ג' שנים. וכך כתב בשו"ת ערוגת הבושם (או"ח סי' ר); המנהג בין חסידים ואנשי מעשה להמתין בתגלחת שערות הראש של בניהם עד יום מלאת להם ג' שנים כדי לחנך את הילד במצות לא תקיפו פאת ראשכם, וכל מנהגו של ישראל תורה ויסודתם בהררי קודש, ואין להקדים לפני כן גם מי שכבד עליו שערות ראשו שעדיין אינו ראוי לחינוך.

ומצינו בפסוקים שלפעמים היו דוחים את התגלחת ליומא דפגרא כדי לקיים המצוה בהידור רב, כפי שמובא בשערי תשובה (סימן תקל אסק"ב) שהיו נוהגים להשהות את התגלחת הראשונה לחול המועד כדי שיהא מצות חינוך הראשון בצוונת ובהידור.

ובספר גדולת יהושע (מנהגים אות מו) מהרה"ק מנאסויד זיע"א מובא שהיה מקפיד שיהיה דוקא ביום שנעשה ג' שנים לא לפני ולא לאחריו, ואם חל בראש חודש או בשבת היה מצווה לגלח ביום שלאחריו ורימז בזה כל עכבה לטובה. אבל אם נולד בין פסח לעצרת בין שנולד קודם ל"ג בעומר או לאחר ל"ג בעומר צוה שיגלחו השערות ביום ל"ג בעומר, ואמר שמפני זה יש בעוה"ר ל"ג בנים שאינם מהוגנים ר"ל מפני שגוזזים השערות קודם שנעשה ג' שנים או מאחרין הזמן ומגלחין ביום אחר.

הבסיס בשבת, חפצי מוקצה לצורך שבת או חפצי האיסור.

ונראה שבאולם שמחות וכדו' שיש הרבה שולחנות, ומניחים שולחן אחד בצד בשביל נרות שבת, ובבוקר מחליפים את סדרי השולחנות, מועיל להניח חלה שאוכלים בשבת על שולחן הנרות, שבאופן זה אין שולחן זה מיועד דוקא לנרות שבת.

בסיס המיוחד לאיסור

מבואר במוסקים שכלי שעיקר ייעודו ושימושו הוא בשביל להחזיק עליו דבר מוקצה, אינו מועיל להניח עליו דבר היתר נוסף אפילו אם הם חשובים יותר, שבאופן זה דעת האדם על האיסור יותר מן ההיתר (סי' רעט משנ"ב סק"ו). ולכן בזמנינו שעל פי רוב המגש שעליו הנרות מיוחד לנרות-שבת ואינו עשוי לשמש לדברים אחרים, אין מועיל אם מניחים על המגש חלה או יין.

ויש להזהר בזה ביותר בשבת חנוכה, כי מחוסר ידיעה יש הרבה אנשים שמטלטלים המגש שעליו הנרות לאחר שנכבו עם חלה או יין, ואין זה מועיל כלום.

שכח ההיתר על הבסיס

יש להסתפק מה הדין במי ששכח היתר על בסיס שהניח עליו איסור בכוונה, האם ההיתר מציל שלא יחול דין מוקצה על הבסיס, או דכיון שבכניסת השבת לא ידע שיש עליו גם חפץ היתר נמצא שהוקצה דעתו מהבסיס.

ובספר מנחת שבת (סי' פט סק"ב) הקיל בזה, מכיון שבמציאות היה מותר לבעל הבית לטלטל הבסיס בבין השמשות אגב ההיתר. וכן פסקו האחרונים (שש"כ פ"כ הע' רכט מנחת איש פל"ג סעי' תרי ועוד. וכו' מס' שי"ד דהוי מוקצה בטעות).

ומי שרצה להניח בערב שבת דבר היתר על הבסיס, ולמעשה שכח בכניסת השבת ונשאר עליו רק איסור, כתבו בשו"ת אגרות משה (ח"א סי' נא) וחוט שני (ג-קנה) שיש עליו דין בסיס, שאין מחשבה לבד יכולה להפקיע איסור בסיס (וכן פסק למעשה הגרש"א ז"ל כמובא בשולחן שלמה ח"א עמו' שלה, דלא כשש"כ פ"כ הע' רכט).

לטלטלם ביחד

ומצינו להפרי מגדים (א"א סס"י רעט ומש"ז סי' שט סק"א) שהחמיר בזה אפילו בשבת, ולדעתו גם דבר שהיה בבין השמשות בסיס לאיסור ולהיתר, אסור לטלטל את הבסיס בשבת רק בעוד שההיתר עליו, ואם סילק את ההיתר בשבת אסור לטלטל את הבסיס כל זמן שהאיסור עליו, שאז בטל הבסיס אל האיסור (וכעין המובא בב"ה"ל סס"י שלח דוק).

אמנם בשולחן ערוך הרב (סי' רעז ס"ו) התיר לטלטל הבסיס לצורך דבר המותר גם לאחר שסילק ההיתר, וכן משמע מסתימת המשנה ברורה. ובספר מנחת שבת (שם סק"ז) כתב שבמקום שאפשר ראוי להחמיר להניח עליו דבר היתר בשעת הטלטול.

הרה"ק רבי חיים מצאנז ז"ע"א (ג)

בתוספת עובדות על רבו הרה"ק רבי נפתלי צבי מראפשיץ ז"ע לרגל יום ההילולא י"א אייר

לשמור את דרך החיים

בעודו ילד רך בשנים נטלו אביו רבי אריה לייביש לבקר בהיכלם של צדיקי הדור. בהיותו קבר שית הגיע לראשונה אל הרה"ק החוזה מלובלין ז"ע שהתבטא עליו "שיש לו נחת ממנו שעתידי הוא להיות מנהיג הדור", ואף ייחד עמו את הדיבור בהדרכה מפורטת בעבודת השי"ת לשמור את דרך החיים.

בספרו 'דברי חיים' הוא מזכיר את רבו זה כמה פעמים, בשם "אדמו"ר הקדוש רשכבה"ג מלובלין". לימים כאשר נשאל: "מה היתה יכולה להיות עבודתו של הרבי מלובלין יותר מעבודתו של רבינו? הרי אצל רבינו רואים אנו תורה עבודה וגמילות חסדים באופן כה נעלה שלא כל מוחא סביל דא, ומה יכול היה להיות יותר אצל הרבי מלובלין?". השיב ה'דברי חיים': "דע לך, אילו ראית אפילו פעם אחת את עבודת קדשו של הרבי מלובלין, היית מבטל את כל עבודתי..."

עיר צאנז בצ' כי צדיק אמיתי נמצא בה

בהמשך כשבגר, המשיך לנסוע לצדיקי דורו והסתופף בצילם וקיבל מהם את דרך הבעל שם טוב בטהרתה. ביניהם נמנים: הרה"ק בעל אור לשמים מאפאט ז"ע, הרה"ק השר שלום מבעלזא ז"ע, הרה"ק רבי צבי הירש מרימנוב ז"ע, הרה"ק רבי מרדכי מטשערנאביל ז"ע ובני הרה"ק רבי אהרן ז"ע ועוד. אולם קשר מיוחד היה לו אל שר ויתן הזוהר הרה"ק רבי צבי הירש מזידיטשוב ז"ע, שבדברי תורתו הוא מזכירו בשם "מורי רבי", וקראו תמיד "דער רבי". קרבה יתירה נודעה לו גם אצל הרה"ק רבי מאיר מפרימשלאן ז"ע שכיבדו ביותר, בהקפידו לכתוב שם העיר צאנז בצ' ולא בס' (כאשר היה נהוג לקרוא לעיר עד אז 'סאנז' בס') בהדגישו, כי בצאנז מתגורר צדיק אמיתי.

בהיכלו של הרה"ק רבי נפתלי צבי מראפשיץ

אולם את רבו המובהק ראה בהרה"ק רבי נפתלי צבי מראפשיץ ז"ע בעל 'זרע קודש ואילה שלוחה'. כשמזכיר מדברי תורתו בספריו, הוא מכנהו בשם "אדמו"ר החכם זצ"ל". הוא לא היה מזכירו בשמו, רק בכינוי "דער אלטער רב", והיה אומר: את הרה"ק מזידיטשוב השגתי, לכן קראתי לו 'רבי', אולם את הרה"ק מראפשיץ לא השגתי, לכן אני קורא לו 'רב'. מקובל שהרה"ק מראפשיץ היה מתגלה אליו אף לאחר הסתלקותו.

פעם כאשר הרה"ק מצאנז היה מספר בשבחם של הבעל שם טוב הק' ותלמידיו הק' והיה מונה איך שכולם היו גאוני ארץ, ביניהם בעל התולדות יעקב יוסף, בעל התניא, בעל הקדושת לוי בעל הנועם אלימלך ועוד, ועל רבו מראפשיץ אמר: "און דער אלטער רב איז אויך גיווען אן שיינער תלמיד חכם", שמעולם לא היתה שאלה שנשאל עליה מהחבראי קדישא בכל ד' חלקי שולחן ערוך ובכל מקצועות התורה שלא השיב עליה על אתר.

רבו זה סמך ידיו עליו להנהיג עדה בישראל בתור רועה נאמן, ואף הבטיחו שיאריך ימים וינהיג את הדור. (אור קירות)

היה פעם בי"א אייר, יום ההילולא של הרה"ק מראפשיץ, כאשר תלמידיו הרה"ק בעל הדברי חיים מצאנז והרה"ק רבי אליעזר מדזיקוב היו על ציצונו והרבו מאוד בתפילות ובבכיות, שאל אותם הרה"ק מקאמינקא: מה יום מיומיים, ומה פשר הבכיות הללו?

המשך מעמוד א'

ממחשבות זרות על ידי שב ואל תעשה, ואל תסתכל אם יתגברו עליך אלף פעמים בכל יום חייו, אתה תעשה את שלך לברוח מהם בכל פעם ותשתדל ותתגבר לקיים כל זה, כי תהילה לאל יש בידך לקיים כל זה, ושמן נפשך בכל מה שתוכלו, אבל עדיין אתה צריך להחיות את עצמך יותר בכל תנועה ותנועה טובה, ולהאמין שכל המשכה והתגברות שאתה מתגבר להמשיך את עצמך ממחשבות רעות, יקר מאד מאד בעיני השם יתברך, ולהתחזק בזה לברוח

השיבו: מי יודע מה סבלו של הרב בגללנו, ומה הבושת הפנים שאנו גורמים לו, באמור לו איזה תלמידים גידל...

מי כמוהו מורה

כאמור, בעל הדברי חיים קיבל את אור תורתו מכל גדולי הדורות, הן מהצדיקים ההולכים בדרך הבעל שם טוב ללא יוצא מן הכלל, מהם שזכה לחלות את פניהם בחיים חיותם, וגם מאלו שהגה בספריהם הקדושים תמידים כסדרם. ברוחב בינתו קיבל תורה אף משאר גאונים וגדולים מכל הגוונים. בהמשך כאשר יצא שמו על פני כל הארץ וניהל את חצר קדשו ברומה, היו אלפים ורבבות, ובראשם קדושי עליון ומצוקי ארץ מכל קצווי תבל ממש, נוהרים להיכללו. ניתן לומר שהוא היה הרבי של הרבי"ס באותו דור.

הוא החדיר בתלמידיו את ערך לימוד התורה, עבודת השי"ת ויראה טהורה באופן בל יתואר. לאלו שהיו באים לקבל 'חסידות' גרידא, היה אומר שהיום אין חסידות... כעדותו של החסיד רבי שלמה קאולווער ז"ל - שנמנה על חסידיו של הרה"ק מצאנז, שסיפר, שבאחד השיחים אמר לו הרה"ק מצאנז: "היום אין חסידות" (כידוע אהז הרה"ק מצאנז כי נשתכח דרך הבע"ט ואכה"מ), ולאחר מכן הוסיף ואמר, כי אם בכל זאת הוא מחפש איזה חסידות - שילך לחסידיו ברסלב (שבחו של צדיק).

פסח שני - יציאת מצרים יסוד להתחדשות

בשיחות קדשו חוזר מו"ר הגר"מ שלי"א על הנאמר בשם הרה"ק מראפשיץ ז"ע על הנוסח בקידוש "תחילה למקראי קודש" - כי החפץ להתחדש בעבודת ה' יש לקשר מחשבתו בזיכרון יציאת מצרים. כי יציאת מצרים מגיע ממקום כה נעלה ונושג שאין בו השגה לשום נבוא, כי יציאת מצרים הוא שורש לבריאת כל העולמות, והוא גילוי נפלא ועצום שאין כמוהו. עד כדי כך שבהדרה הראשונה מעשרת הדברות 'אנכי ה' אלקיך' בחר השי"ת לציין "אשר הוצאתיך מארץ מצרים". ויש על כך מצוות עשה מיוחדת לזכור ולדבר מזה בכל יום בבוקר ובערב.

ענין זה הוא היסוד להתחדשות בכל יהדותינו, כי בו טמון הסוד הנפלא בהבדלה שבין ישראל לעמים, שעל אף שבמצרים היה הענין של הללו ועו"ז והללו וכו', עם כל זה בחר בנו השי"ת נגד כל היגיון וסברה. זוהי מתנה מופלאה שקיבלנו מהקב"ה שכל מי שיתקשר לכך יוכל להתחבר לכל שורש הקדושה ולעבודת השי"ת עד לתכלית הנרצה.

המשיך בצאנז את קדושת מירון בל"ג בעומר

באחד השנים כאשר ערך הדברי חיים את שולחנו הטהור ביום ל"ג בעומר, היה נוכח שם יהודי מארץ ישראל. באמצע הסעודה נזכר האיש מעוצם השמחה ששוררת כעת באתרא קדישא מירון בהילולת התנ"א רשב"ז ז"ע, והצטער על כך מאוד מדוע הוא אינו זוכה להשתתף כעת בשמחה הגדולה. באותה שעה הגישו לפני הדברי חיים מאכל המייצג - גזרים, פנה הדברי חיים לאותו יהודי מארץ ישראל ונתן לו מלוא חופניים מייצג, ואמר לו "דא האסטו "מירון" (לשון מייצג) נופל על לשון 'מירון') תיכף נתמלא האיש בשמחה עצומה והתחיל לרקוד מתוך צדוהו עילאה, עד שמשך עמו את כל הקהל בשמחתו הגדולה. (הגאב"ד הגר"מ פריינד זצוק"ל)

מתה ממחשבות רעות, כי עקר ההתגברות על ידי ההתחזקות והשמחה".

נשמח ונודה לה' על מתנת הצדיקי אמת שהעניק לנו ועצותיהם וכוחם הקדוש, וניכנס מחדש למלחמת שמירת המחשבה בכל עוז, שהיא הכלי העיקרי והנפלא לקבלת התורה.

תורתו מגן לנו, היא מאירת עינינו, הוא ימליץ טוב בעדנו, אדוננו ברי יוחאי

רבי נחמן טולטשינער (כ"ג)

בשבוע שעבר התחלנו לספר אודות נסיעתו של מוהרנ"ת - יחד עם משמשו ותלמידו הנאמן רבי נחמן מטולטשין - לעיר בראד ולעמבערג, כדי להדפיס את הספרים.

השבוע נמשיך ונספר מעט אודות נסיעה זו:

בהגיע מוהרנ"ת אל העיר נתוודע להחסידים דשם שמוהרנ"ת, תלמידו הגדול של רבינו הקדוש הנגמ"ח ז"ע"א, הופיע בשערי העיר. מיד התאספו המון רב, חסידים ואסתי מעשה, ביניהם חסידי הרה"ק רבי אורי מטשערעליסק ז"ע"א, שבאו לקבל פני מוהרנ"ת וכיבדוהו בכבוד גדול, כי רוב רובם כבר שמעו שמועה טובה מדרכי רבינו ז"ל מכבר.

וכנזכר גם במכתבו של מוהרנ"ת, בעלים לתרופה, שמשפר בהרחבה תלואותיו בבואו אל העיר, וז"ל:

"עש"ק בלק ת"ר בראד ... עד הנה עזרונו רחמיך הרבים שנכנסתי לפה קהילת בראד ביום ג' העבר סמוך למנחה, וביום ב' באתי לראדיוויל, וביום ג' קיבלתי מתבך מיד ר' שאול טוביה, והשם יתברך עזרני שעברתי הגרעניץ בקצת יסורים וכליון עיניים, אבל תהילה לא-על עברתי בשלום וחסד.

"וכל העובר עלי, הכל ביסורין וחסד גדול"

אך בעודי שם נודע לי שאין מניחין לעבור את משמשי ר' נחמן נ"י, והוכרתי לעבור בעצמי, ובאתי ביום ג' הנ"ל לפה לבדי, אבל בצר הרחבת לי, ששם אצל הגרעניץ הזמין לי השם יתברך בחור אחד משפחתנו, ואביו דר בראדיוויל ונודע לי מי הוא, ונתקבר אצלי ונכנס עמי לפה בראד, והביא אותי לאכסניא טובה לבראד, וכל העובר עלי הכל ביסורין וחסד גדול, ראשו אחד כד ואחד חד (עיין בליקוטי הלכות י"ד הל' סימני ביצים [הלכה] ותבין דבריי).

ועתה תבין מעצמך גודל היסורים שהיה לי בבואי לבדי ור' נחמן נשאר שם, ונפסקה פתאום כמו חומת ברזל בינינו, וגם מלבוש המוכרח לי והגרעט (בגדי לבנים) שלי, נשאר אצלו, והיה לי כליון עיניים מזה מיום ג' הנ"ל, עד יום ה' סמוך לערב, שזיכני השם יתברך שבא ר' נחמן לכאן בשלום ותהיה אותי. טוב להודות לה' בכלליות ובפרטיות על כל החסידים והטובות והנפלאות שעושה עמנו בכל עת.

"אצל רוב החסידים נתקבלתי בכבוד"

ותהילה לא-ל כבר נכנסו אצלי כמה אנשים זקנים וחשובים, ואצל רוב החסידים דפה נתקבלתי בכבוד תהילה לא-ל, וכולם יודעים אותי מכבר, אבל לקבץ מעות עדיין רחוק וקשה, אבל התקוה לה' שלא יעזוב אותי. ואחר שבא ר' נחמן נ"י הודעתי להנגיד ר' יעקב הירץ, ובשעה קלה אחר כך בא הנגיד הנ"ל לביתי בעצמו לקבל פני באהבה, והביא לי בעצמו מכתבך לפה, והיה לי לנחת גדול" (עלים לתרופה, מכתב ש"י).

וכן כתב עוד משם: "עש"ק בלק ת"ר בראד ... ר' נחמן מטולטשין פורס בשלום כולכם באהבה" (סי' שי"א).

נערך ע"י הרה"ח רבי נחמן שווארצין שליט"א בעמ"מ "אוצרות עלים לתרופה".

<p>ברכת מזל טוב להר"ר יואל וולני הי"ו לרגל היכנס בנו נחמן מאיר נ"ו לעול תורה ומצוות</p>	<p>ברכת מזל טוב להר"ר שלמה יצחק אנשין הי"ו לרגל היכנס בנו מנחם נ"ו לעול תורה ומצוות</p>	<p>ברכת מזל טוב להר"ר אברהם יצחק גולדמן הי"ו לרגל הולדת הבת יה"ד שייבה לרגל לתורה לחופה ולמעש"ט ולרוב נחת קדושה</p>	<p>ברכת מזל טוב להר"ר אלימלך חשין הי"ו לרגל הולדת הבן יה"ד שייבה לרגל לתורה לחופה ולמעש"ט ולרוב נחת קדושה</p>	<p>ברכת מזל טוב להר"ר יוסף רובינפלד הי"ו לרגל הולדת הבן יה"ד שייבה לרגל לתורה לחופה ולמעש"ט ולרוב נחת קדושה</p>	<p>ברכת מזל טוב להר"ר ח' ר' ישיב דב קופמאן שליט"א לרגל אירוסו בנו עב"ש בשעט"ו יה"ד שייבה לבנות בית נאמן בישראל בדרך רביה"ק ז"ע"א</p>
--	--	--	--	--	---